

Hemelvaart

Maranatha Mare

Mei 2017

Jaargang 44 No 4

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

De gegeven geest

Hij gaf de geest,
het tempelvoorhang spleet,
bloedspatten aan de rafels
getuigen van Zijn doorgang
naar de Vader
tijdens het beven
van de donkere aarde.
Waarlijk,
Hij was de Zoon van God.

De aarde beeft opnieuw,
een zware steen onthult
een gapend en verlaten graf,
bloedspatten aan de rafels
van opgerolde banden
getuigen stil.
Waarlijk,
de Zoon van God
is opgestaan!

U zult de Geest ontvangen,
belooft de Zoon van God
wanneer Hij op de wolken
de aarde overstijgt,
op weg gaat
naar de Vader.

Hij geeft de Geest,
Zijn wind steekt op in vlagen,
brengt ons te binnen
wat Hij zei
bij 't geven van de geest
in handen van Zijn Vader,
het is volbracht!

Ik luister naar de Geest
en hoor; vier nu bevrijd
vandaag en voor altijd
het Pinksterfeest met Mij.

Geef ik de geest,
de Zijne,
Hij is erbij.

Coby Poelman-Duisterwinkel

<http://christelijkefeestdagen.blogspot.co.za/search/label/Hemelvaart>

*Mei 2017 / 2
aanmoedigen, samenbinden en vertegenwoordigen*

Verrassing en avontuur

“Ik houd niet van verrassingen,” zeggen mensen vaak.

Vreemd, zouden we denken. Een verrassing is toch iets leuks? Anders dan het gewone alledaagse. Iets buitengewoons. Iets opwindend.

Maar de andere kant van verrassingen is dat ze iets *veroorzaken*, een reactie van je *vragen*.

Een verrassing *veroorzaakt* een moment van desoriëntatie. Het geruststellende gewone alledaagse voorspelbare is gemakkelijk. Je weet waar je aan toe bent. Een verrassing haalt je even daaruit. Plotseling is het anders en je moet je opnieuw oriënteren: wat is aan de hand? Dat gevoel van momenteel ongemak vinden mensen vaak onprettig.

Een verrassing *vraagt* van je een reactie: je moet heel snel denken en evalueren hoe je over de veranderde situatie voelt. Je moet heel snel besluiten over je optreden. Dat gevoel van onder druk te zijn, vinden mensen vaak onprettig.

Daarom zeggen ze dan: “Ik houd niet van verrassingen.”

Een Britse Nieuwtestamenticus, Thomas Wright gaf zijn boek de titel, *Surprised by hope*.

Een Zuid-Afrikaanse praktische theoloog, Denise Ackermann, gaf haar boek de titel, *Surprised by the man on the borrowed donkey* – Jezus.

Een Duitse systematische theoloog, Jürgen Moltmann, bekend voor zijn theologie van de hoop, wil het leven zien als *een avontuur*.

“Avontuur” is soortgelijk aan “verrassing”. Het is toch iets leuks, iets opwindend, buitengewoon?

Maar aan de andere kant heeft avontuur ook altijd een element van gevaar. Gevaar laat je ongemakkelijk, onzeker, weerloos voelen. Dit vraagt iets van je. Je moet snel denken, de situatie inschatten, en snel besluiten hoe je gaat reageren. Als de afloop goed is, kun je erop terugkijken met vreugde en zeggen: “Wat een avontuur!” Maar middenin het avontuur is het lang niet altijd prettig.

Het geloofsleven, het leven mét God, in het voetspoor van Jezus, geleid door de Geest, zeggen deze theologen, is een leven vol van verrassingen. Dit is een avontuur. Ja, de verrassingen zijn onvoorspelbaar en veroorzaken desoriëntatie. Ja, ze vragen van ons een snelle reactie: denken, besluiten, *dóén*. Ja, dit avontuur gaat soms gepaard met een gevoel van gevaar. Misschien vinden we het in deze ogenblikken niet altijd prettig, zouden we willen zeggen: “Ik houd niet van verrassingen” en “ik wil geen avontuur”.

Kijken we van een afstand en zien het grotere beeld, weten we: zonder de verrassing van Jezus, zijn manieren van doen, waartoe hij ons roept, en zonder het avontuur van een leven geleid en gericht door Gods Geest, zou het vrij saai zijn geweest in dit leven. Ook daarzonder zouden we nooit echt gemakkelijk zijn. Ook daarzonder zouden we ons nooit echt veilig kunnen voelen.

In geloofsvertrouwen weten we: niet alleen voegen de verrassingen en het avontuur waarde en rijkdom toe tot onze levens en stimuleren ons tot groei en ontwikkeling, maar door dit alles heen zijn we toch echt veilig, een goede uitkomst gegarandeerd. Misschien, met de tijd en met oefening, kunnen we zelfs uitkijken naar de verrassingen en genieten van het avontuur – het allemaal echt opwindend vinden.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Wij kijken met grote dankbaarheid terug naar de Stille Week en Paasfeest:

- Op Witte Donderdag zaten wij met een man of 14 rond het orgel met kaarslicht en een blik op het kruis en vierden ingetogen Tenebrae met Bijbel lezingen en avondmaal, tot alle kaarsen gedoofd waren en wij in stilte uit elkaar en naar huis gingen
- Op Goede Vrijdag was er een reguliere eredienst met avondmaal en de Christusdoorn als herinnering aan het kruis gebeuren, ook gingen wij in stilte uit elkaar en naar huis
- Op Paaszondag aten wij samen als geloofsfamilie een paasontbijt en begonnen de maaltijd met de woorden : Khristós Anésti! Alithós Anésti! - Christus is opgestaan! Hij is waarlijk opgestaan! Daarna was er een prachtige Paasdienst met witte bloemen, veel licht en muziek met orgel en fagot en een prachtige overdenking
- Op zondag 23 april vierden wij nog een keer Pasen en ook Koningsdag met een Paasangdienst, met Milton Webber(orgel), Chris Mostert (tenoor), Linette van der Merwe(sopraan), Anneli Roux (fluit), Darryl Aberdien en Stephanus Venter (trompetten), Jan-Willem Hoorweg (fagot). Er waren een aantal bezoekers van Oranjehof en het was een prachtige dienst. Onze dank aan Yolanda en Milton die een mooie program samengesteld hebben en Milton die alle muziek tot uitvoering heeft gebracht – bravo!

Zeemansknoop en portret van de koning: dit is het verjaardagstientje

Dit is 'm dan: het verjaardagstientje, de herdenkingsmunt ter ere van de 50ste verjaardag van koning Willem-Alexander. De munt werd vandaag gepresenteerd. Het tientje werd ontworpen door ontwerpersduo Persijn Broersen en Margit Lukács, dat in 2013 ook het Koningstientje en in 2011 het Schilderkunst Vijfje ontwierp. Op de munt is het thema 'aanmoedigen, samenbinden en vertegenwoordigen' te zien. Dat is het motto waarmee de koning zijn koningschap inluidde.

De linten op de munt zijn geïnspireerd door de reliëfs in het Paleis op de Dam in Amsterdam, de zeemansknoop staat voor verbinding. Op de voorkant staat het portret van de koning.

Koninklijke herdenkingsmunten komen niet vaak voor. De laatste dateert uit 2013, die gemaakt werd ter ere van koning Willem-Alexanders inhuldiging. Daarvoor werd een herdenkingsmunt geslagen in 2005 ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum van toenmalig koningin Beatrix

<http://nos.nl/artikel/2169963-zeemansknoop-en-portret-van-de-koning-dit-is-het-verjaardagstientje.html>

"Christendom stond onderaan mijn lijst"

Bekeringsverhaal van EO-cameraman Willem van Schaijk

Hij is nog een van de zeldzame hippies bij de EO. De zestig gepasseerd, met lang haar in een staart. In een mum van tijd vlieg je in een gesprek met hem naar het begin van de jaren 70. "Het was een tijd van experimenteren. Ik heb altijd geloofd dat er meer moet zijn. Was altijd op zoek. Of ik nou stoned was van het blowen of gewoon

nuchter, de vragen bleven. Ik probeerde alles; van Isd-trip tot goeroe Maharathi. Het christendom als mogelijkheid stond onderaan mijn lijst.”

Op de kunstacademie specialiseert Willem zich in het maken van documentaires en animaties. Na zijn studie gaat hij werken voor Aart Staartjes. In opdracht van de overheid maken ze een film over de bio-industrie. “Over het leven van een varken, van geboorte tot een plak ham.” Het maken van deze documentaire zet Willem aan het denken. “Ik zag opeens mijn tekortkomingen. Ofschoon ik vegetariër en macrobioot was, drong tot me door dat ik geen haar beter was dan zo’n boer. Ik at weliswaar geen vlees, maar dat maakte mij nog geen beter mens.”

Een diep schuldbesef maakt zich meester van Willem. “Ik maakte een moralistische film met als boodschap: ‘zo moeten we het niet doen’. Maar voor het ontwikkelen van die film had ik enorme hoeveelheden chemicaliën nodig. Toen voelde ik me zo hypocriet. Je schiet als mens tekort.”

Door zijn katholieke jeugd en gesprekken in zijn studententijd met straat-evangelisten, weet Willem dat christenen een oplossing hebben voor deze schuld: de kruisdood van Jezus. “Tja, dat vond ik zo simpel. Waarom wel voor mij en niet voor die ander? ‘Ja, het was óók voor die ander, maar je moet wel eerst kiezen’, was dan het antwoord. Zo ingewikkeld. Totdat iemand tegen mij zei: ‘Heb je Jezus nu al aangenomen?’ Ik dacht dat je het met je verstand moest snappen, maar ik mocht het dus ook gewoon aannemen. Daar hebben we toen voor gebeden. Dat is de ommekeer geweest.”

Nadat Willem het Licht heeft gezien, werkt hij twee jaar als cameraman bij Aart Staartjes. De opdrachten stromen binnen. “Maar ik kreeg op mijn hart dat ik alles moest loslaten om echt vrij te zijn.” Met knikkende knieën gaat Willem naar Aart Staartjes om te zeggen dat hij stopt. “Aart vroeg: ‘Waarom dan?’ Toen durfde ik te zeggen: ‘Omdat ik geloof dat God me dat duidelijk maakt.’ Aart sloeg met zijn vuist op tafel. BAM! ‘Nou, mooie God heb jij!’ Ik schrok daar enorm van, maar we hebben het goed afgerond. Toen ik wegging, kreeg ik zelfs een bijbel mee. Hij zei: ‘Je moet het verhaal van Job maar eens lezen.’”

Willem is dan nog niet klaar met loslaten. Hij verkoopt zijn camera, weigert een uitkering en verbrandt zelfs alle films die hij heeft gemaakt. “Ik ben een radicaal persoon. Het was niet alleen symbolisch: door die camera te verkopen, werd ik vrij. Toen kon ik zeggen: ‘Heer, hier ben ik.’”

Een maand later ontmoet Aart Staartjes op een Europese bijeenkomst voor kinderprogrammamakers Wim de Knijff en Dick Baarsen. Aart vertelt de EO’ers over een goede cameraman die bij hem is opgestapt vanwege zijn bekering. Willem wordt uitgenodigd aan de Oude Amersfoortseweg. “Op het moment dat ik voor het eerst het gebouw binnenstapte, voelde ik me echt vrij: ‘Heer, als het van U is, laat me dat dan ook merken.’”

Zo komt Willem in 1984 bij de EO – een plek waar hij kan groeien in zijn jonge geloof. Het meest dierbaar is het contact met wijlen Dirk-Jan Bijker (“net zo’n hippie als ik:

met lang haar en een lelijke eend”). Veel kennis van kerk en geloof krijgt hij van Wim de Knijff (“vooral de kerkgeschiedenis, van Willibrordus tot hoe al die kerkelijke denominaties zijn ontstaan”).

Ook nu voelt de cameraman zich nog thuis bij de EO. “Je wordt hier opgenomen in een lichaam. Het lichaam is natuurlijk in de loop van de tijd veranderd, maar het hoofd – de Heer – is nog hetzelfde. Ik heb nooit gevoeld dat ik voor de EO werk: je baas is God zelf, dat is de Heer.”

De EO moet ook de komende vijftig jaar doorgaan met het uitdragen van de missie, vindt Willem. “Er zijn zo veel mogelijkheden. We moeten niet de NPO verwijten dat wij meer water bij de wijn moeten doen. Nee, wij moeten zelf creatiever zijn om die boodschap – die alleen maar belangrijker wordt – te verpakken op een manier die enorm boeit. Niet na-apen, maar creëren, met volle passie. Zelfstandig of via de overheid. Maar wel zo dat we ons vrij voelen. Dat is de kern van mijn verhaal: wees vrij!”

Tekst: KlaasJan Baas

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/christendom-stond-onder-aan-mijn-lijst/>

So I quit drinking

One of my most vivid childhood memories is of my mother and my father standing at our kitchen sink in Winnipeg surrounded by the last empty bottles, big smiles on their faces as my mother poured each one out. The bottles made that glug-glug noise when the pouring is too fast for the opening. We made an occasion out of that moment as a family. It was a celebration, a milestone, one that my sister and I didn't quite understand but we felt the relief in our home.

My parents had a complicated relationship with alcohol; not exactly personally although there was some of that but within their larger story of family and friends. When they converted to Christianity in their thirties, they were under no illusions and they were desperate to make everything new. They poured out all of the alcohol in the house in a grand renunciation of the old ways, the old bondages, the old addictions, the old possibilities. They wanted something new and different and better. **They were new people, a new creation; a new story was going to be written about their family.**

In the old hard drinking days of business, my father never veered from his Diet Coke once. Their relationships with some family members became tense because no one remembered how to hang out without a beer. They tried not to judge others but they knew what they knew. To them, this wasn't even a choice to stop drinking, it was simply who they were now. They untethered drinking from their identity and never looked back. It's been about thirty years since that decision now. A lot of their friends and family have joined them in their temperance now.

So I never saw an adult drunk in my childhood to my memory. I never witnessed an excess of alcohol. I grew up in a sober home where adults having fun was never linked to clinking ice cubes or lipstick stains on a wine glass. My parents were young, they were filled with life and joy and hope. Who needed alcohol now?

The first time I drank alcohol, I was about fourteen years old. I lied to my parents and went to a party at a friend's house where we drank cheap red wine and those sickly sweet wine coolers with all of the cool kids. I didn't like it much but I kept at it: after all, it was worth the effort, look at how I was fitting in now. I was already smoking a pack day, what was a bit of booze? And a year later, I had more regrets than any fifteen year old should have.

At seventeen, I decided to follow God for my own self. I quit drinking as part of the deal and didn't touch the stuff for ten years.

I decided I wanted to have wine with dinner like civilized grown-ups. I wanted the lovely glass of red beside me as I read my books. I wanted to know about the world of wine: tastes, bouquets, tannins, regions, all of it. Brian began to enjoy craft beer. He would buy a six-pack of beer and it would last for six months. I would buy a bottle of red and it would last for a week. We sipped wine occasionally and turned the radio to NPR.

For ten years, we drank alcohol in this way: occasionally, barely, and with interest. We liked to learn about it. We liked the world of craft beer and wine.

But slowly I began to drink more than my husband. His rare growler of beer still lasts but my bottle of wine on the sideboard began to disappear a bit sooner and then the bottle became a bigger bottle of cheaper variety and then the big bottles became a box of wine. I kept it in the kitchen cupboard.

My parents grew accustomed to my drinking, even accepting. I never drank in front of them out of respect for their journey. They listened to my reasonings about social drinking and moderation and our freedom in Christ.

I grew to love the imagery of wine in Scripture, to see it as an emblem of the New City and of heavenly banquets. I liked the sophistication of wine, the theology of wine, the metaphor of wine, the community around wine at the table. I liked the celebration of champagne, the warmth of a cabernet, the summer light of chardonnay.

Without noticing, I was drinking almost every night now. It didn't bother me in the least.

I have learned that when you are walking with Jesus, the Holy Spirit is always up to something. **And when it comes to conviction, I have found the Spirit to be gentle but relentless.**

Change and transformation is an ongoing process. I am always grateful how the Spirit isn't harsh or overwhelming but rather how at the right time and in the right moment, we know it's time to change.

We begin to sense that this Thing that used to be okay is no longer okay. The Thing that used to mean freedom has become bondage. The Thing that used to signal joy has become a possibility of sorrow. The Thing that used to mean nothing has become something, perhaps everything.

Or at least that's what happened to me. It was fine, everything was fine. And then I knew it wasn't going to be fine for much longer.

Because a year ago, I knew God wanted me to stop drinking.

And I fought it with my reason. Oh, I had all of the excuses for why I could keep enjoying my wine in the evenings – *I work hard, I give so much, I'm not an alcoholic,*

I'm never hung-over, it doesn't affect my life, it's social, it's fun, it's in the Bible for pity's sake!

But still I sensed the Spirit, infinite patience and rueful love, waiting for me to trust the invitation as I defiantly poured another glass of wine.

I began to be haunted by the writer of Hebrews who said, *"...let us strip off every weight that slows us down, especially the sin that so easily trips us up. And let us run with endurance the race God has set before us."*

I began to wonder why I was resisting throwing off the "weight" of alcohol, why I was so determined to keep running my race with this habit that had begun to feel so heavy.

In my soul, I could see the Holy Spirit practically jogging alongside of me to say every now and again: "Aren't you ready to put that heavy weight down yet? I think it's time you stopped this one. It's your time to put it down. It looks to me like it's getting heavier the longer you hold on."

No, no, I'm fine. I'll just keep going like this. Everyone else does. It's fine. We're all fine. I'm fine. Look at how fine we are.

pant pant

Maybe I'll just sit down at the side of the road for a while to catch my breath.

In my life, when it comes to the dawning of change, it can feel as if God presses a thumb down on something in my life. As if to say, *"here, this spot, this one, let's stay here for a while. I want to lean on this."*

It has happened about other habits or dependencies or sins or stumbles in my life as I've followed Jesus. I'm always glad for it. This has been the source of a lot of transformation in my life: something that was okay suddenly becomes not-okay and inside of that, there is an invitation to more shalom, more peace, more hope, more love, more trust, and more wholeness. **It's never about deprivation; it's about becoming who we were meant to be all along.**

In the old days, they used to call this "holiness" or "sanctification" – both words we don't hear much because they lost some meaning by their misuse perhaps. I do know this sort of transformation whatever we want to call it hardly ever happens all at once, it's a slow burn and it refines and clarifies and distills. **We grow into our new choices.**

I remember when I felt that thumb press down on my cynicism, for instance. I had become so dependent on my cynicism, on my know-it-all tendencies, on my "yeah-but..." when it came to everything that I was missing so much of life and goodness and hope and possibility. I felt that challenge from the Holy Spirit for a year before I began in earnest to lean into the healing, into the renewal of hope again in my life. And that was one of the hardest and best things God has ever done in me.

The pressing of God's thumb has felt like the hand of a massage therapist to someone with knots in their back: here is the knot, the pressure point, the source of the pain, and the pressing perhaps feels like more pain until suddenly it feels like release and exhale and movement.

Yes, God's thumb had come down on my drinking and I was wriggling under the weight, resisting and bargaining and excusing.

Conviction often begins with noticing.

I began to see how alcohol-centric our culture has become. To see how much of our version of fun revolves around wine or beer or some form of alcohol. To see how unhealthy our dependence is. To see the industry around it, capitalizing and marketing and selling and manipulating and exploiting.

I began to see what those no-fun tee-totalers a hundred years ago had seen – how the victims of alcohol were almost always the ones who were most vulnerable, how it impoverished families and lives, how it threw a lit match into powder kegs of longings.

I began to see how unhealthy it made me feel in mind and body. I began to read news stories I had somehow missed about how alcohol was linked to so much physical toll in our bodies.

I began to see women of my generation becoming increasingly dependent, as wine was marketed to women as the rest or as the treat they deserved for their exhaustion and their diligence and their selflessness.

I began to see news stories everywhere about the rise of women drinking. I began to read memoirs and stories and articles from women who had become caught in drinking too much and about how they felt addicted and dependent and entangled almost before they knew it.

I also began to notice how the church had begun to embrace drinking as well. Others of my generation who had also grown up in legalism regarding or abstention from alcohol perhaps, and so were exploring their emancipation with micro-brews and homemade wine over thick theology books and bible studies and hymn-sings. Then I began to wonder about stumbling blocks and I couldn't seem to shake off early church admonitions to consider one another, to give preference to one another's weaknesses. Were we setting someone else up? Were we judging the ones who abstain as legalists?

I remembered Brennan Manning – the man who has translated the love of God in a way that I could receive it more than probably any other writer – was addicted to alcohol and I re-read up one of his last books before he died: “*All is Grace: A Ragamuffin Memoir*” where he vulnerably writes about what this battle has cost him, even as he experienced the unending and unconditional love of God in the midst of it, how he experienced regret and pain and loss alongside of the love and tenderness of God in this dependency. **And I thought about the Ragamuffin for many, many days.**

I began to notice my friends who were in recovery. I began to notice how hard it is to be in recovery, to be an abstainer, in a world of drinking. And how it was somehow just as hard to be an abstainer in the Church as outside of the Church. I stopped posting pictures of wine on my Instagram. I began to wonder if I was thinking of myself and my own freedom more than I was considering others.

I began to notice how one glass of wine almost always means two or three.

I began to realize I was not a special snowflake somehow immune to addiction and dependence.

I began to see what my parents had always seen because I began to see it in myself.

And still the Holy Spirit sat with me, waiting for me to trust this invitation. Not to moderation, not to legalism, not to “counting drinks” or “accountability” or

reasonableness. No, I was under no illusions, this would be a full scale surrender, a laying down my preferences and rights to embrace what just might something better. I thought it would be hard.

I thought it would be awful.

I thought I would have no more fun.

I thought it would be boring.

I thought I would miss the way alcohol softened and blurred the hard edges of life.

I thought I was giving up so much.

I thought I'd be an outsider now.

I thought I'd be the odd-person-out in get-togethers.

I thought I wouldn't fit in anymore.

I thought I'd be perceived as a legalist.

I thought I'd be judged for my own convictions.

I thought I would miss it too much.

So I quit drinking.

Quietly. Without a lot of fanfare. It's been a while now. I simply stopped one day and I haven't had anything to drink since that day.

The surprising thing to me is this: it's been good. I haven't missed it, I haven't felt like an outsider, I haven't felt longings to drink. In fact, I have noticed that my not-drinking has given other people permission to stop, too.

I wonder if my experience here is a grace that was given to me: once I stepped out in trust, once I said yes to the invitation from God, I was met with goodness.

I was prepared for struggle to quit: I wasn't prepared for how good I would feel in my body, in my soul, and in my mind. It felt exactly like setting down a weight.

I was surprised at how wide and spacious I began to feel in my soul. I would think, "Do I want wine tonight?" and always I would respond to myself, "No, I'm a non-drinker. Drinking isn't who I am anymore." I stopped asking myself if I wanted a drink. I always didn't. I don't know where that thought came from – I have my suspicions that was prompted by the Holy Spirit.

"...let us strip off every weight that slows us down, especially the sin that so easily trips us up. And let us run with endurance the race God has set before us."

I began to move freely.

Then I felt like I was flying.

My older children asked me about it eventually. They said, "Mum, you don't buy wine anymore, do you?"

I said, no, I don't.

They both smiled and one of them said, "Good, I'm glad. I don't think it's good for you. I'm glad you're like Granny and Papa now."

I said, "Me, too."

I didn't know that my children were paying much attention to me pour that glass of wine every night.

But they were watching. Aren't they always?

So much of what we teach our children is caught rather than taught.

I still don't think drinking is "sin" across the board. Nope. It's a deeply personal choice. Not all sin is clear-cut: it's often deeply tied to our motives and our hidden

choices. I have zero judgement on anyone else's choices. Conviction isn't one size fits all.

After all, I was fine with drinking for a really long time until all of a sudden, I wasn't anymore.

For some people, a drink is just a drink and that's okay. But there are a lot of people who know that a drink can be dependence and distrust and damage and danger.

I don't presume to make decisions for anyone else. I am wary of taking on the role of Holy Spirit in someone else's life.

But if it feels like a weight, imagine how free you'll be when you lay it down. **If you're sensing the invitation, it's not an invitation to deprivation, but an invitation to abundance.**

I think that conviction has gotten a bit of a bad rap in the Church over the past little while. It's understandable. We have an overcorrection to a lot of the legalism and boundary-marker Christianity that damaged so many, the behaviour modification and rule-making and imposition of other people's convictions onto our own souls.

But in our steering away from legalism, I wonder if we left the road to holiness or began to forget that God also cares about what we do and how we do it and why.

Conviction is less about condemnation than it is about invitation. It's an invitation into freedom. It's an invitation into wholeness.

Perhaps our choices towards those invitations from God are really an intersection for our agency or free will and the Holy Spirit's activity – maybe that's where transformation begins.

I quit drinking because I felt like God asked me to quit drinking. I've never regretted saying yes to God.

On a Saturday morning, I poured the last of the wine in my house down the sink. I was alone, no audience for me.

I thought of my mother and my father in their brand-new believer zeal, how all of those years earlier I had witnessed this same moment in their lives. Perhaps I was always headed towards this same emancipation. I am a bit older than they were on that day in Winnipeg when they poured out the booze. Then I put our fancy wine glasses away and I liked how open and clean everything looked now. I put the kettle on for a cup of tea.

Sarah Bessey

<http://sarahbessey.com/quit-drinking/>

Dienstrooster mei 2017

	7 mei	14 mei Koffiedrinken	21 mei	28 mei
1	H Kettner	F vd Kuil	E de Jong	C Reinten
2	E de Jong	T van Wyk	E Reinten	F vd Kuil
3	R Boer	J de Jong	J de Jong	R Boer
4	M Letterie	A Knoester	D Kruger	H Kettner
5	A Basson	C Strydom	L Dibb	A Knoester
Begroeting	I Pol	M Letterie	H Kettner	P Reinten
Bloemen	C Reinten	M van Zee	W Rall	J vd Eijkel
Koffie		Eddie de Jong JW Hoorweg		

Agenda mei 2017

Maandag 1 mei	8h30 – 14h00	ORANJEHOF MARKT
Dinsdag 3 mei	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 7 mei	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 9 mei	9h30 - 13h30	Kerkkantoor
Zondag 14 mei	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Moedersdag	11h00	Koffiedrinken
Dinsdag 16 mei	9h30 - 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 18 mei	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noord Rieneke 0117043602
Zaterdag 20 mei	8h00	Ringsvergadering Johannesburg Wes
Zondag 21 mei	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 23 mei	9h30 - 13h30	Kerkkantoor
Donderdag 25 mei	18h30	JSA gezamenlijke oecumenische dienst
Hemelvaart		
Zondag 28 mei	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 30 mei	9h30 - 13h30	Kerkkantoor

Verjaardagen mei 2017

Maandag 1 mei	Anita Andeweg	084 616 3553
Dinsdag 2	Roos Visser	011 888 6523
Donderdag 4	Dawie McDonald	011 475 4375
Zondag 7	Andre le Roux	011 462 7706
Maandag 8	Ina Tanzer	011 768 6242
Dinsdag 9	Meta de Haas	011 465 6363
Dinsdag 9	Rietje Spoon	011 807 1157
Woensdag 10	Martin vd Kuil	011 894 2556
Zondag 14	Nicholas Reinten	012 205 1437
Maandag 15	Frouk Smal	083 707 2478
Maandag 22	Corrie Wuestenenk	011 867 1886
Dinsdag 23	Margaret Storer	084 800 6798
Donderdag 25	Evert de Jong	082 567 1721
Vrijdag 26	Clara Bekker	011 622 5472
Vrijdag 26	Ester Goede	011 478 2484
Zondag 28	Alea Koning	011 973 1091

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 081 493 9756 translations@telkomsa.net